

Arrest

nr. 148 635 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 23 januari 2012 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2009 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Abou Samra Fouad van 01.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 15.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 05.05.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt hierover verschillende getuigenverklaringen voor als ook een certificaat van de modeule Nederlandse voor anderstaligen en een huurcontract), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou zij reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter zij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en geen fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.“

1.3. Op 19 maart 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens over gemaakt door de verwerende partij op 12 mei 2015, blijkt dat verzoekster op 8 april 2014 werd gerepatrieerd naar Marokko. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en derhalve niet meer in de rechtsorde aanwezig is. In de mate het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het zonder voorwerp.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing stilzwijgend toepassing maakt van de vernietigde regularisatie-instructie van 19 juli 2009 en de buitengewone omstandigheden niet beoordeelt. Daarnaast voert zij aan dat door bvba [D.] een nieuwe aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer werd ingediend op 15 juni 2011, waarop geen antwoord kwam. Dit kan niet aan verzoekster worden toegeschreven.

3.1.2. Daargelaten of de verwerende partij al dan niet terecht toepassing kon maken van de criteria van de vernietigde regularisatie-instructie van 19 juli 2009, ziet de Raad niet in hoe verzoeksters betoog, in de mate het ertoe strekt te laten vaststellen dat onterecht toepassing werd gemaakt van de voorwaarden van de vernietigde instructie, verzoekster tot voordeel kan strekken. Verzoekster betoogt immers dat zij door een “impliciete” toepassing van deze instructie, vrijgesteld zou zijn van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Verzoekster heeft geen belang bij het aanvoeren van een middel waarbij zij stelt dat wat haar betreft toepassing moest worden gemaakt van de voorwaarden van buitengewone omstandigheden en haar aanvraag bij gebreke aan zulke omstandigheden geweigerd kan worden. Een vernietiging op deze grond kan verzoekster dan ook niet tot voordeel strekken, zodat zij geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

In de mate verzoekster aanvoert dat de aanvraag tot tewerkstelling van buitenlandse werknemer door haar werkgever tijdig werd ingesteld blijkt uit de gegevens van het administratie dat deze aanvraag om een arbeidskaart op 5 mei 2011 door het Vlaams gewest werd geweigerd. Verzoekster toont niet aan dat zij beroep zou hebben ingediend tegen deze beslissing of dat een dergelijk beroep zou zijn ingewilligd. Waar verzoekster aanvoert dat bvba [D.] op 15 juni 2011 een nieuwe aanvraag om een arbeidskaart indiende, blijkt uit het administratief dossier dat deze arbeidskaart door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie op 25 juli 2011 werd geweigerd. Het feit dat verzoekster niet rechtstreeks betrokken is bij het indienen van deze aanvraag, staat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen arbeidskaart B voorlegt, niet in de weg.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en materiële motiveringsplicht. Zij voert aan dat zij onder de toepassingsvoorwaarden valt van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 en dat noch in de instructie noch in het vademecum wordt vermeld dat er een arbeidskaart B moet voorgelegd worden om in aanmerking te komen voor verblijf. Aldus wordt er een voorwaarde aan toegevoegd.

3.2.2. Uit de uiteenzetting het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij de draagkracht ervan betwist. Het middel dient aldus te worden begrepen als betreffende de materiële motiveringsplicht. In de mate verzoekster het middel evenwel steunt op de toepassing van de vernietigde regularisatie-instructie van 19 juli 2009, kan het echter niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Deze instructie werd immers vernietigd bij arrest 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en kan bijgevolg niet worden aangevoerd als rechtsnorm waaraan de thans bestreden beslissing moet worden getoetst. De bestreden beslissing waarbij de aanvraag om regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dient dan ook te worden beoordeeld in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig dit wetsartikel beschikt.

Te dezen blijkt dat de verwerende partij de mate van integratie en lokale verankering voldoende heeft beschouwd om verzoekster tot verblijf te machtigen op voorwaarde dat zij aantoonde over regulier werk te beschikken. Bij schrijven van 15 februari 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook aan verzoekster gemeld dat zij instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van arbeidskaart B. Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat het opleggen van een dergelijke voorwaarde voor

regularisatie, geen overschrijding inhoudt van zijn appreciatiebevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid een gunstige beslissing laten afhangen van het voldoen aan een bepaalde voorwaarde, zoals *in casu*, het voorleggen van arbeidskaart B. Aangezien aan deze voorwaarde niet werd voldaan, kon de minister of zijn gemachtigde ook, zonder overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid, een weigeringsbeslissing nemen. Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij voert nogmaals aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van 2.8.B. van de regularisatie-instructie en dat zij ervan uit kon gaan verblijfsgerechtigd te zijn zonder een positieve beslissing over haar arbeidskaart af te wachten. Bovendien treft haar geen schuld bij de weigering van de arbeidskaart.

3.3.2. Zoals bij de bespreking van het eerste en tweede middel reeds werd gesteld, vermag de Raad ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, niet langer de bestreden beslissing te toetsen aan de vernietigde instructie van 19 juni 2009.

Verzoekster kan evenwel worden bijgetreden waar zij aanvoert dat met de brief van 22 maart 2011 zekere verwachtingen werden gecreëerd. Uit deze brief blijkt evenwel dat de verwerende partij de aangevoerde gronden tot regularisatie in aanmerking heeft genomen en zich er jegens verzoekster toe verbonden heeft een gunstige beslissing te nemen "onder voorbehoud" van het voorleggen van een arbeidskaart B. Verzoekster betwist niet dat zij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd. Aldus blijkt zij niet aan de door het bestuur vooropgestelde voorwaarde voor regularisatie te hebben voldaan, zodat zij niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de door het bestuur gecreëerde verwachtingen niet zouden zijn nageleefd.

Waar zij nog aanvoert dat de weigering van een arbeidskaart buiten haar wil en kennis plaatsvond, doet zulks geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft voldaan aan de door het bestuur voorgestelde voorwaarden voor regularisatie. Bovendien blijkt verzoekster geen beroep te hebben aangetekend tegen de weigering van een arbeidskaart. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT